

melsesretten. Det var nødvendigt, at FN's medlemmer handlede i bred samhörighed. Sanktionerne mod Sydrhodesia og våbenembargoen mod Sydafrika måtte opretholdes og respekteres af alle.

Portugal, der som tidligere nævnt ikke deltog i generaldebatten med et egentligt indlæg, udtalte i et svarindlæg ved debattens afslutning, at livet i Portugals oversøiske provinser var en fremskreden virkeliggørelse af den menneskelige solidaritets idealer henover geografiske afstande og raceforskelle.

10. Andre almindelige spørgsmål.

Langt de fleste talere, der kom ind på spørgsmålet om *Kinas repræsentation* i FN — over 20 afro-asiatiske lande samt nogle vestlige og østlige — gik ind for Peking-regeringens ret til at repræsentere Kina, medens nogle få afro-asiatiske og vestlige lande, deriblandt USA og Australien, enten i almindelige vendinger gav udtryk for det ønskelige i en løsning af spørgsmålet om Kinas repræsentation eller håbede, at Kina ville opgive sin selvvalgte isolation. Nogle vestlige lande samt nogle af de afro-asiatiske lande, som støttede Peking-regeringen, fandt dog, at en løsning ikke måtte ske på bekostning af Formosas repræsentation i FN. Kun to lande, Gabon og Philippinerne, udtalte sig direkte mod Peking-regeringens adgang til FN og henviste begge til Pekings uforsonlige og aggressive politik over for omverdenen.

Udenrigsminister *Hartling* udtalte, at det fortsat er den danske regerings opfattelse, at kun Folkerepublikken Kina har ret til at repræsentere Kina i FN.

Det billede, som generaldebatten aftegnete, svarede således ikke til de senere afstemninger i generalforsamlingen, hvorfor det må konstateres, at de stater, der støtter Peking-regeringens krav på at repræsentere Kina i FN, har en større trang til at meddele sig end de stater, der ikke gør det. En bemærkelsesværdig undtagelse var *Sovjetunionen*, der ikke udtalte sig om spørgsmålet.

Formosa-Kinas repræsentant nærrede tillid til, at regimet i Peking, når tidens fylde kom, ville blive fejtet væk.

Om *FN's fredsbevarende virksomhed* talte kun et fåtal lande, fortrinsvis afro-asiatiske

og vestlige. De var enige om, at dette institut burde styrkes og udbygges. Sovjetunionen fandt, at man i undersøgelsen af veje og midler til at øge effektiviteten af FN's fredsbevarende operationer kunne konstatere de første tegn på fremskridt mod en enighed baseret på pagtens relevante bestemmelser.

Udenrigsminister *Hartling* udtalte, at man fra dansk side uden at ville forklejne de vanskeligheder, der er forbundet med skabelse af faste rammer om FN's fredsbevarende virksomhed, og uden at ville overse nogen legitim interesse i sagen var af den opfattelse, at man måtte presse på for at søge at nå til konstruktive resultater i det særlige udvalg vedrørende fredsbevarende operationer.

Spørgsmålet om *havbundens udnyttelse* blev berørt af flere talere, såvel afro-asiatiske som latinamerikanske og vestlige. De fremsatte betragtninger gik stort set ud på at fremhæve det i almindelighed ønskelige i, at der blev tilvejebragt international enighed om afgrænsningen af det område, der ligger uden for staternes suverænitet, og om dette områdes administration og udnyttelse, hvorved navnlig udviklingslandene fremhævede, at denne måtte finde sted til gavn for hele menneskeheden.

Spørgsmålet om *menneskets omgivelser* blev stort set kun berørt af nogle vestlige lande, deriblandt Danmark, der fremhævede betydningen af den til 1972 berammede FN-konference om spørgsmålet i Stockholm.

Ulovlig opbringelse af fly blev omtalt af nogle vestlige lande, deriblandt Danmark, og to latinamerikanske lande, der udtrykte bekymring over den om sig gribende lovløshed på dette område og fremhævede behovet for internationale modforanstaltninger. Cuba mente, at dette problem var over 10 år gammelt, men først var blevet bragt på bane for et internationalt forum, da det ramte dem, der oprindeligt havde skabt det, nemlig USA og dets latinamerikanske lakaj-regeringer, der var gået ind for opbringelse af cubanske luftfartøjer og skibe.

Også spørgsmålet om forholdet mellem *FN og Korea* blev bragt op, navnlig af arabiske og østlige lande samt Cuba, der krævede FN's tilstedeværelse i Korea bragt til ophør og FN's kommission vedrørende Koreas genforening opløst. Nogle få afro-asia-